

Nieuwe Marker Paul volop gelukkig in sociaal vangnet

Ooit was hij een gerenommeerd kunst- en antiekfotograaf. Nu rijdt hij op een driewieler door Marken. Volkomen gelukkig.

Het leven lachte Paul Enneking toe. Hij verkeerde in kringen van kunst en antiek. Vader handelde in kunst. Paul fotografeerde voor Christie's en Sotheby's. Een vak apart, want je moet als kunstfotograaf ook verstand van kunst hebben.

En toen sloeg vijftien jaar geleden de sepsis toe in zijn lijf. Een bacterie legde organen stil en kroop in zijn longen. Drie maal nam de familie afscheid, maar Paul kwam er bovenop. De medicijnen redden zijn leven, maar schopten ook zijn stofwisseling in de war zodat hij ontzettend dik werd. Hij kon niet meer werken en zocht een betaalbaar huisje; dat vond hij op Marken. „Het is een klein huisje, maar ik ben er blij mee. Ik heb een compleet eiland als achtertuin.”

Vrienden keken hem vreemd aan. „Je komt er als Amsterdammer nooit tussen op Marken, dachten ze. Maar ik werd ontvangen door een ontvangstcomité en kreeg een tas met inhoud.”

Hij moest fysiotherapie doen en dacht als grootstedeling dat dat een armoedige bende zou zijn op Marken. „Man, je hebt hier de mooiste fysio met de modernste apparatuur die ik ooit heb gezien.”

En dan die Markers. „Vanaf het begin was ik welkom. Ik stelde me open voor ze en raakte betrokken bij de VVV. Nu noemen ze me de mobiele VVV. Ik vertel toeristen mooie verhalen over het eiland en de watersnood van 1916.”

Zijn ziekte, daar malen ze niet om op Marken. „In Amsterdam werd ik uitgescholden voor volgevreten zwijn. Hier heb ik nooit een onvertogen woord gehoord. Als ik hier omval met mijn scootmobiel helpen ze me overeind. In Amsterdam laten ze me liggen en gaan er met de scootmobiel vandoor... De sociale hulpvaardigheid is hier hoog. Geef mij maar Marken.”

 Noordhollands Dagblad

Door Rien Floris, vrijdag 23 juli 2021